

شنبه ۷ تیر ۱۴۰۴
وطني امروز | شماره ۴۳۵۱

ورزشی

اخبار

زمین‌گیری آلبی سلسسته در نبرد نفسگیر با والیبال ما

بازگشت شیران ایرانی

در روزهایی که والیبال ایران نیاز به یادآوری داشت، نسل جدید دوباره اقتدار را به میدان آورد. تیم ملی والیبال ایران در دومین بازی هفته دوم لیگ ملت‌های ۲۰۲۵، مقابل آرژانتینی قرار گرفت که نه فقط یک رقیب قدیمی که تیم سوم المپیک توکیو بود اما شاگردان پیاتزا نشان دادند اهل عقب‌نشینی نیستند.

بازی از همان ابتدا داغ و نزدیک دنبال شد. هرچند امتیاز اول به آرژانتینی‌ها رسید اما بازی منطقی ایران و ضربات مؤثر اسماعیل‌نژاد و شریفی باعث شد دست نخست با برتری ۲۱-۲۵ ایران تمام شود. در اواسط همین دست، برخورد توپ به داور و وقفه‌ای کوتاه، از جدیت مسابقه کم نکرد و بازیکنان ایران با تمرکز بر گشتند و بازی را بستند.

دست دوم اما ورق بر گشت. آرژانتینی‌ها با سرویس‌های همدرد و دفاع منسجم جلو افتادند. ایران هرچند فاصله را کم کرد اما در نهایت اشتباه اسماعیل‌نژاد در سرویس آخر باعث شد دست دوم با نتیجه ۲۲-۲۵ به نفع آرژانتین به پایان برسد. دست سوم دوباره رنگ ایران گرفت. با ورود علی حق‌پرست و درخشش شریفی در خط حمله، تیم ملی بازی را کنترل کرد. هرچند رقابت تا امتیاز ۱۳ برابر بود اما سرویس‌های هوشمندانه کاظمی و ضربات کاری حق‌پرست، ایران را به امتیاز ۲۵ رساند. دست سوم هم با همان نتیجه ۲۲-۲۵ اما این بار به سود ما خاتمه یافت.

دست چهارم، آرژانتین با قدرت شروع کرد و حتی تا امتیاز ۶-۱۱ هم پیش افتاد اما این ایران جنگنده بود که با روحیه‌ای مثال‌زدنی بازگشت. حق‌پرست، سرویس‌های مهارناپذیر، کفه ترازو را به نفع ما بر گرداند و در نهایت برخورد دست مهاجم آرژانتین با تور، امتیاز ۲۴ را به ایران داد. آخرین امتیاز هم با ضربه شریفی به دست آمد که البته مصدوم شد و زمین را ترک کرد اما بازی ۲۲-۲۵ به سود ایران تمام شد.

ایران ۳ یک پیروز شد تا بعد از شکست دادن صربستان، آرژانتین را هم مغلوب کند. به این ترتیب والیبال ایران نه فقط به بازی برگشت، بلکه دوباره ترس را در دل رقبا انداخت.

■ ■ ■

درخواست تعلیق رژیم صهیونیستی در کمیته‌بین‌المللی بارالمپیک

رئیس کمیته ملی پارالمپیک کشورمان از اعضای کمیته بین‌المللی پارالمپیک خواستار تعلیق عضویت رژیم صهیونیستی در ساختار پارالمپیک شد.

به گزارش ایسنا، غفور کارگر با ارسال نامه‌ای به تمام کمیته‌های ملی پارالمپیک (NPC) کشورهای جهان، خواستار تعلیق عضویت رژیم صهیونیستی در ساختار جهانی پارالمپیک شد.

این نامه تجاوزه‌های نظامی اخیر رژیم صهیونیستی به ایران را که منجر به شهادت تعداد زیادی از ورزشکاران و افراد غیرنظامی شد، رفتاری مغایر اصول منشور پارالمپیک و قواعد حقوق بین‌الملل توصیف کرده و از جامعه جهانی پارالمپیک خواسته به محکوم کردن این اقدام، از تعلیق عضویت رژیم صهیونیستی در IPC حمایت کند.

پیش از این نیز رئیس کمیته ملی پارالمپیک ایران در نامه‌ای رسمی خطاب به اندرو پارسونز، رئیس کمیته بین‌المللی پارالمپیک، خواستار واکنش قاطع به اقدامات خلاف اخلاق، حقوق و قوانین بین‌الملل از سوی رژیم صهیونیستی و تعلیق عضویت رژیم شده بود.

این اقدام در راستای موضع اصولی جمهوری اسلامی ایران در دفاع از تمامیت ارضی، حمایت از صلح پایدار و مقابله با تجاوزه‌های آشکار و به عنوان بخشی از دیپلماسی فعال ورزشی کشور در عرصه بین‌المللی انجام شد.

یادداشت روز

کوری هسته‌ای

ادامه از صفحه اول

پس عملاً به باور نفیو، به رغم آسیب‌های چشم‌گیر کشور از تروهای سفاکانه رژیم صهیونیستی، برنامه هسته‌ای ایران یک دو امدادی است که دانشمندی، دانش و مهارت را به نفر بعد می‌سپارد.

یکی دیگر از مهم‌ترین بخش‌های این گزارش و البته دل‌نگرانی نفیو از پیامدهای ناآیدپسیده ترامپ از حمله به تاسیسات هسته‌ای ایران، قطع شدن اشراف اطلاعاتی و جاسوسی آژانس بین‌المللی انرژی اتمی بر سبایت‌ها و فعالیت‌های هسته‌ای ایران است. به باور نفیو، آمریکا بخش مهمی از داده‌های خود از سبایت‌های غنی‌سازی ایران را مدیون آژانس بود و تعلیق همکاری، بشدت به اشراف اطلاعاتی آنان آسیب خواهد زد: «مجلس ایران بتازگی قانونی را تصویب کرده که همکاری این کشور با آژانس بین‌المللی انرژی اتمی را بشدت کاهش می‌دهد. بازسان این آژانس شاید بی‌نقص نباشند و دسترسی آنها به برنامه هسته‌ای ایران ناقص بوده باشد، با این حال، آژانس ارزش زیادی داشت. این سازمان جهان را در جریان راهاندازی مجدد تأسیسات تبدیل اورانیوم ایران در اگوست ۲۰۰۵ و شروع به کار نخستین سانتریفیوهای زیرزمینی در نطنز قرار داد. حالا آژانس ممکن است دسترسی خود به ایران را از دست بدهد. پیامدهای این موضوع جدی خواهد بود. علاوه بر شناسایی پیشرفت‌های مهم، بازرسان آژانس یک بررسی شفاف و قابل اعتماد برای یافته‌های اطلاعاتی خارجی درباره برنامه هسته‌ای ایران فراهم می‌کردند. برای مثال، وقتی آژانس اطلاعاتی درباره ذخایر اورانیوم غنی‌شده ایران ارائه می‌داد، کارشناسان مستقل می‌توانستند محاسبه کنند تهران چه مقدار ماده تسلیحاتی هسته‌ای در اختیار دارد. تا به جهان نشان دهند ادعاهای واشنگتن تئوری توطئه نیست. سرویس‌های اطلاعاتی همچنین از گزارش‌های عمومی آژانس برای بررسی ارزیابی‌های خودشان استفاده می‌کردند.» نفیو بخوبی اشاره می‌کند قطع دسترسی آژانس به ایران و پایان همکاری با این نهاد بین‌المللی و استعماری، چه آسیب مهمی به اشراف اطلاعاتی نهادهای اطلاعاتی غرب خواهد بود.

نفیو در نهایت، در بخش پایانی گزارشش، اشاره می‌کند حمله آمریکا، تیر خلاص به اعتماد ایرانیان به آمریکا بود و ممکن است تا مدت‌ها راحل سیاسی یا دیپلماتیک را به انسداد برساند. از سوی دیگر او باز هم اذعان می‌کند هر بار که برنامه هسته‌ای ایران در معرض تهدید یا متحکی قرار گرفت، واحلی متناسب با آن پیش‌بینی شد و این بار نیز ایران برای آن واحلی خواهد یافت.

گزارش «وطن امروز» از وضعیت پیچیده نیمکت پرسپولیس در لیگ پیش رو

احتمالاً بدون کارتال

تیمی که نه می‌داند آیا سرمربی‌اش در اردو حاضر می‌شود و نه می‌داند سبک بازی فصل بعدش بر چه اساسی خواهد بود. در سوی دیگر، سکوت معنادار کارتال در روزهای اخیر نیز تحلیل‌های متفاوتی را دامن زده است. برخی منابع نزدیک به باشگاه احتمال استعفای بی‌سروصدای او را مطرح می‌کنند، در حالی که گروهی دیگر معتقدند تماس دوشنبه بیشتر یک «تماس بازگشت» خواهد بود تا خداحافظی. مساله اصلی اما این است: اگر کارتال ناپدید، پرسپولیس باافاصله باید سراغ اترناتیوهای داخلی و خارجی برود؛ آن هم در بازاری که گزینه‌های مرغوب یا گرانند یا در دسترس نیستند.

در این بین، رضا درویش در یکی از سخت‌ترین هفته‌های مدیریتی خود به سر می‌برد. او که همواره تلاش کرده باشگاه را بدون حاشیه با تمرکز فنی پیش ببرد، حالا با چالشی مواجه است که سرنوشت فنی‌تیمش را در آستانه فصل جدید می‌تواند دگرگون کند. آیا روز دوشنبه خبر خوبی از آن سوی مرز خواهد رسید یا پرسپولیس باید بار دیگر وارد فاز «مربی‌یابی» شود؟ تا آن زمان، تماسی با پیش‌شماره ۰۰۹۰ می‌تواند مهم‌ترین تماس تلفنی تابستان فوتبال ایران باشد.

پرسپولیس خواهد بود.

درویش که خود شخصاً پروژه آوردن کارتال را در زمستان گذشته هدایت کرده بود، حالا در آستانه فصل جدید، دوباره در برابر آینده‌ای نامطمئن ایستاده است. از یک سو، حفظ کارتال برای حفظ ثبات فنی ضروری به نظر می‌رسد و از سوی دیگر، بالاکلیفی نیش از حد می‌تواند نظم برنامه‌ریزی پیش‌فصل را از بین ببرد.

در همین راستا، باشگاه پرسپولیس اعلام کرده بدون توجه به وضعیت سرمربی، برنامه‌های نقل‌وانتقالاتی خود را ادامه خواهد داد. به گفته منابع نزدیک به باشگاه، مذاکرات برای تمدید قرارداد محمد عمری و چند بازیکن دیگر وارد فاز جدی شده و تیم حقوقی باشگاه مأموریت دارد پیش از قطعی شدن وضعیت نیمکت، شرایط پیوستن بازیکنان جدید را هم فراهم کند.

با این حال، نمی‌توان انکار کرد تصمیم کارتال روی نقشه فنی تیم برای فصل آینده سایه‌ای سنگین انداخته است. پرسپولیس که در روزهای ابتدایی تابستان با برنامه‌ای روشن وارد فاز آماده‌سازی می‌شد، حالا در وضعیتی معلق قرار گرفته؛

اگر کار تال نماند پرسپولیس با یک تصمیم بزرگ روبه‌رو است

اوسمار؛ گزینه نخست

همکاری او با پرسپولیس اندک است؛ شاید کمتر از ۵ درصد. از این رو، مدیران پرسپولیس حالا در آستانه تصمیمی بزرگ ایستاده‌اند؛ تصمیمی که مسیر تیم را در لیگ بیست و پنجم رقم خواهد زد. در میان گزینه‌های داخلی، بهترین مریدان لیگ برتر، از گل محمدی گرفته تا تارناز و مجتبی حسینی، همگی در حال حاضر تیم دارند و جذب آنها نیازمند فسخ قراردادهای سنگین و مذاکرات پیچیده است.

در بین مریدان خارجی نیز گزینه‌های کارآمد انگشت‌شمارند و تجربه استقلال در فصل گذشته نشان داد جذب مربی خارجی بدون شناخت از ایران، بدون زمان کافی برای سازگاری و بدون تیم فنی آماده، ممکن است به فاجعه ختم شود. در این میان یک نام بیش از همه جلب توجه می‌کند: اوسمار ویرا.

پرسپولیس پیش از این تماس‌هایی با چند مربی برقرار کرده بود؛ برانکو ایوباکو، وینچ افشین طبعی و اوسمار ویرا در نهایت، مذاکرات با ویرا بسیار نزدیک به توافق نهایی بود که حمله نظامی رژیم صهیونیستی و تحولات امنیتی اخیر باعث شد همه چیز در هاله‌ای از ابهام قرار گیرد.

با این حال، مدیران باشگاه هنوز هم ویرا را گزینه اول می‌دانند. مربی‌ای که

با گذشت تنها چند ماه از حضور اسماعیل کارتال روی

نیمکت پرسپولیس، حالا به نظر می‌رسد پروژه این مربی ترک‌تبار در تهران به پایان رسیده؛ شاید زودتر از آنچه هواداران تصور می‌کردند.

طبق شنیده‌های موثق خبرنگار ورزشی «وطن‌امروز» کارتال پیش از آغاز درگیری‌های اخیر منطقه‌ای، در گفت‌وگوی با مدیران پرسپولیس تأکید کرده بود قصد دارد فصل پیش رو را به دلیل مشکلات خلوداگی در کشورش بماند و اصلاً برنامه‌ای برای کار در هیچ تیمی، چه در ترکیه و چه خارج از آن ندارد. او حتی به باشگاه پرسپولیس اعلام کرده مایل است قراردادش را فسخ کند و تنها همان دستمزدی را بگیرد که بابت نیم‌فصل گذشته در تهران روی نیمکت بوده است.

این یعنی کارتال، برخلاف برخی مریدان خارجی دیگر، نه‌تنها مشکلی برای قطع همکاری ندارد، بلکه حاضر است از بخش بزرگی از مطالباتش نیز صرف‌نظر کند. اما خبر بد برای هواداران این است که شانس ادامه

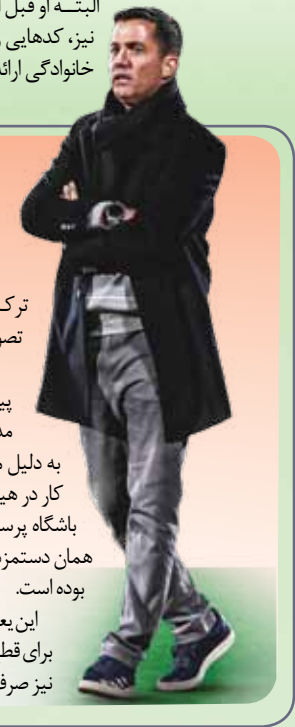

در روزهای آرام نقل‌وانتقالات،

یک تماس بین‌المللی می‌تواند بزرگ‌ترین پرونده تابستانی پرسپولیس را ببندد یا دروازه‌ای تازه از بحران را باز کند. اسماعیل کارتال، سرمربی ترک‌پیک‌ای سرخ‌ها که زمستان گذشته در قامت ناجی به تهران آمد، این روزها با یک علامت سؤال بزرگ در ذهن مدیران پرسپولیس، دور از اردو و دور از تیم، در کشورش اقامت دارد.

ماجرای آنجا شروع شد که کارتال پس از پایان فصل و کسب عنوان سوم، به مرخصی رفت. مرخصی‌ای که حالا به نقطه‌ای حساس رسیده، چرا که بازگشت او به تهران فعلاً در هاله‌ای از ابهام قرار دارد. شرایط اخیر، باعث شده خانواده سرمربی ترک درباره بازگشت به ایران مردد باشند. این تردید اکنون به معمایی بزرگ برای مدیران پرسپولیس تبدیل شده است.

البته او قبل از درگیری‌های اخیر نیز، کدهایی را مبنی بر مشکلات خلوداگی ارائه داده بود.

ارزش بازیکنان ایرانی دور از لیگ برتر به روایت ترانسفرمارکت

ثروت در غربت

۵ میلیون یورو طلب می‌کند؛ آن هم بدون مشتری جدی.

این یعنی بازاربایان اروپایی دیگر حتی روی نمایش توقف نمی‌کنند.

اما در میان خاکستر این نسل، هنوز کورسویی از امید روشن مانده. مهدی قایدی، با تمام فراز و فرودهای زندگی‌اش، از معدود ایرانی‌هایی است که توانسته در ۲ سال گذشته ارزشش را در بازار بالا ببرد. مهاجمی ریزنقش و خوش تکنیک که بازیکن الاهلی است ولی در قالب بازیکن قرضی در اتحاد کلبا، به نمایش‌هایی رسیده که حالا او را با ۵

میلیون یورو به رده دوم بازیکنان گران قیمت ایرانی رساند. این صعود، در شرایطی که بازار بازیکنان ایرانی به شدت راکد است، یک استثناست و شاید اگر همین روند را ادامه دهد، قایدی بازیکنی باشد که در آینده نه چندان دور، صدرنشین این فهرست شود.

اما چرا ستاره‌های ما اینقدر زود به لیگ‌هایی چون امارات و قطر کوچ می‌کنند؟ آیا دلایلش صرفاً پول است؟ یا فرار از فشار رسانه‌ها و هواداران در اروپا؟ شاید هم عقب‌نشینی از رقابتی باشد که حالا دیگر برای آنها زیادی سخت شده. در هر حال، وقتی ۳ نفر از ۱۰ بازیکن گران‌قیمت ایرانی در یک لیگ درجه ۲ غرب آسیا بازی می‌کنند، رنگ خطر برای فوتبال ایران به صدا درآمده، سقوط نه فقط در اعداد، بلکه در انگیزه، در رقابت، در افتخار.

در رده‌های بعد این فهرست، چهره‌هایی دیده می‌شوند که یاد در تیم‌های اروپای شرقی حضور دارند یا در حال درجا زدن در تیم‌های متوسطند. الهیار صیادمنش با ۴ میلیون یورو در بلژیک بازی می‌کند، محمد مجبی با ۳ میلیون در

روایش فوتبالیست فلسطینی در سکوت نهادهای جهانی

فیفا تماشاگر جنایت

در میانه فاجعه‌ای انسانی که وضعیت نوار غزه را به یکی از سیاه‌ترین صفحات تاریخ معاصر بدل کرده، خبری خاص منتشر شد که اگر هر جای دیگر جهان رخ می‌داد شوکه‌کننده محسوب می‌شد: نادر النجار، ستاره فوتبال تیم «جبالیا» از پنجشنبه ناپدید شده و شواهد حکایت از آن دارد این بار قربانی، نه یک چریک یا فعال مدنی، بلکه یکی از استعدادهای ناب فوتبال فلسطین است. این خبر را ابتدا مصعب ابوتوه، شاعر و نویسنده مطرح اهل غزه در صفحه شخصی‌اش منتشر کرد. او در میان شلیک‌بی‌وقفه خمپاره‌ها و ویرانی‌ها نوشت: نادر النجار آخرین بار چادر امدادگران داوطلب را در رنج ترک کرده و از آن زمان، نه بازگشتی در کار بوده و نه حتی خبری النجار، یکی از چهره‌های شاخص لیگ فوتبال فلسطین، در اوج دوران حرفه‌ای خود و تنها به جرم «فلسطینی بودن» این روزها در شمار هزاران ناپدیدشده‌ای است که نه اسمی از آنها در بلیه‌های رسمی می‌آید و نه تصویری در رسانه‌های جهان منتشر می‌شود. او نه اسلحه به دست داشت، نه سخنرانی تند سیاسی می‌کرد، فقط فوتبالیستی بود که با آغاز جنگ کش‌های ورزشی‌اش را کنار گذاشت تا کاتر مرمدش باشد؛ همین کافی بود تا هدف باشد.

■ **فیفا و بقیه کجا هستند؟**

نچه این ماجرا را به فاجعه‌ای بزرگ‌تر بدل می‌کند، سکوت معنادار نهادهای رسمی فوتبال جهان است. فیفا که هر روز در بلیه‌های رنگارنگش از شعار «فوتبال برای صلح» دم می‌زند، برابر قتل و ربایش فوتبالیست‌های فلسطینی نه تنها موضعی نگرفته که حتی حاضر نیست اش‌های کوچک به نام آنها کند. حسن الزیدی، خبرنگار فلسطینی در این باره می‌نویسد: «سکوت فیفا و یوفا در برابر جنایات اسرائیل، نشان‌دهنده آن است که این نهادها نه‌تنها بی‌طرف نیستند، بلکه در برنگاه‌های حساس کاملاً سیاسی عمل می‌کنند و چشم بر خون فلسطینی‌ها می‌پندند.» به گفته او، اگر همین اتفاق برای فوتبالیستی اهل غرب اروپا یا حتی اوکراین رخ داده بود، تیت‌ر یک رسانه‌ها می‌شد و بیانیه فوری فیفا را در پی داشت. اکنون، خانواده النجار – همسر و ۵ فرزندش – در اضطرابی شدید به سر می‌برند. مثل هزاران خانواده دیگر در غزه که عزیزان‌شان را یا زیر آوار از دست داده‌اند یا بی‌هیچ نشانی، ناگهان ناپدید شده‌اند اما نادر النجار، به عنوان یک چهره ورزشی، حامل پیامی بزرگ‌تر است: هیچ کس در امان نیست، حتی اگر فقط فوتبالیست باشد. در جهانی که فیفا بابت ورود بازیکنی به زمین با تین شرت سیاسی وی را جریمه می‌کند، حالا ربایش یک فوتبالیست، حتی ارزش یک خط بیانیه را هم ندارد. این همان معیاری است که فوتبال جهان را به مسلخی برای سیاست‌های دوگانه بدل کرده است. امروز نه فقط خانواده النجار، بلکه همه فوتبال‌دوستان آزاداندیش جهان باید یک سوال جدی از فیفا بپرسند: وقتی فوتبالیست‌ها یکی یکی ناپدید می‌شوند، فیفا دقیقاً کجاست؟